

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2008. évi február hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a **Fővárosi Bíróság** 2007. április 17. napján kihirdetett 5.B.68/2006/24. számú ítéletét **a következők szerint változtatja meg:**

A vádlott cselekményeit a Btk. 316.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a. pontja szerint minősülő lopás büntette kísérletének és a Btk.254.§ (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés vétségének **minősíti.**

A halmazati büntetés mértékét 8 (nyolc) hónapi börtönbüntetésre, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre **enyhíti.**

Az első fokú ítéletet egyebekben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság 2007. évi április hó 17. napján kelt 5.B.68/2006/24. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki nagyobb értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntettének a kísérletében és vesztegetés büntettében. Az elsőfokú bíróság a vádlottat ezért 1 év és 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek a végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költségről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg védője téves jogi minősítés, tényállás téves megállapítása miatt elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.452/2007. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyást indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a biztonsági őr segítsége nélkül a vádlott nem tudta volna elkövetni a lopási cselekményt, hiszen ő nyitotta ki neki a telep kapuját, és nem mondta azt a vádlottnak, hogy nem lehet elvinni semmit a telepről. Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette tényállásában, hogy a vádlott a betonvasakon kívül más építőanyagot is el akart tulajdonítani. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tényállás ezen részét a biztonsági őr tanúvallomására alapozta, ezzel szemben a vádlott, valamint a vele együttlévő két ismerős következetesen állította, hogy csak betonvasak elszállításáról volt szó. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság az elkövetési értéket is tévesen állapította meg, az csupán egy fikció.

A fentieken túlmenően a védő perbeszédében a vagyon elleni cselekmény minősítését vitatta, kifejtette, hogy a dolog elleni erőszak megállapításának nincs jogi alapja.

A fellebbezések az alábbiak szerint megalapozottak:

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott és védője által bejelentett fellebbezés alapján Be. 348. § (1) bekezdésében meghatározott körben az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást vizsgálta. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A büntető jogi fő kérdés eldöntése szempontjából jelentősséggel bíró tényeket maradéktalanul feltárta, a beszerzett bizonyítékokat önmagukban vizsgálva és egymással összevetve állapította meg a tényállást. Az ítélete indokolásában számot adott arról, hogy a vádlott védekezésével szemben miért a biztonsági őr tanúvallomására alapította elsődlegesen a tényállást. A logika szabályainak is megfelelő elemző mérlegelés az iratok tartalmával nem ellentétes. Téves a védő azon álláspontja, hogy a biztonsági őr vallomására nem alapítható tényállás, hiszen ő segédkezett a vádlottnak, nélküle a cselekményt nem lehetett volna elkövetni. Az iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a biztonsági őr azonnal jelentette feletteseinek a vádlott ajánlatát és a későbbi telefonbeszélgetéseket, illetve azt, hogy a vádlott mikor fog megjelenni a telephelyen az anyagok elszállítása érdekében. Éppen a biztonsági őr magatartása tette lehetővé, hogy a vádlottat tetten ériék a cselekmény elkövetésén. Amennyiben a tanú ténylegesen megállapodott volna előzetesen a vádlottal abban, hogy anyagi ellenszolgáltatás fejében beengedi őt az általa őrzött telephelyre, és így módon lehetővé teszi számára az építkezéshez szükséges anyagok eltulajdonítását, akkor nyilvánvalóan nem jelentette volna előre a főnökeinek a vádlott ajánlatát, szándékát.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt hibátlan, azonban részben a Be. 351. § (2) bekezdés c./ pontjában rögzített okból megalapozatlan. Ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján az iratok tartalmának megfelelően orvosolható volt. Az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdése helyesen „Vádlott és társai a rendőrök megérkezéséig összesen 125 darab 12 méteres betonvasat daraboltak fel és ennek nagy részét fel is pakolták a teherautóra. Az eltulajdonítani szándékozott

betonvasak és betonozáshoz szükséges segédanyagok együttes értéke a 200.000,- forintot meghaladta, de 2.000.000,- forintot nem érte el". A másodfokú bíróság az ítélet tényállásából kirekeszti az ítélet 3. oldal utolsó bekezdésének „Az elkövetők ezen kívül még egyéb fentebb felsorolt építési anyagokat is el kívántak vinni. A gépkocsi környékén fellelhető egyéb építési anyagok értéke 753.120,-forint volt, azaz az eltulajdonítás veszélyének kitett áruk forgalmi értéke a betonacéllal együtt 948.233,- forintot tett ki" szövegrészt. A sértett cég ügyvezető igazgatója az elsőfokú tárgyaláson részletesen nyilatkozott arról, hogy mely anyagok voltak összekészítve a tehergépkocsi körül és melyek nem. Vallomása szerint „az építőanyagok úgy voltak ott, ahogy otthagytuk őket délután" (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal I. bekezdés). A tanú ezen vallomásából nem vonható következtetés arra, hogy a vádlott és társai a telepen lévő valamennyi építőanyagot, amit a teherautóra fel lehetett volna rakodni, el akarták tulajdonítani, és az sem, hogy a vádlott és társai a telepen lévő egyéb építőanyagokat a tehergépjármű közelébe csoportosították volna. Az eljárás adatai alapján tehát nem cáfolható az a vádlotti védekezés, hogy csupán a betonozáshoz szükséges anyagokat kívánta elszállítani.

A fenti kiegészítéssel, módosítással az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás már hiánytalan és megalapozott, így a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A Fővárosi Bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére a cselekmények minősítése azonban helyesbítésre szorul.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott vagyon elleni cselekményét dolog elleni erőszakkal elkövetettként minősítette. A dolog elleni erőszak megállapítására elsődlegesen azokban az esetekben kerülhet sor, amikor az elkövető az eltulajdonítani szándékozott vagyontárgy őrzését, védelmét szolgáló eszközt, berendezést semlegesít fizikai erővel - akár annak állagsérelme nélkül is. Értelemszerűen nem zárja ki a dolog elleni erőszak megállapítását az, ha fizikai ráhatást magára az eltulajdonítani szándékozott dologra fejt ki a terhelt. Erre általában azokban az esetekben kerülhet sor, ha a dolog felhasználásra, beépítésre került, és a terhelt elbontással, kibontással tulajdonítja el azt. Ettől eltérő az az eset, amikor a dolog felhasználásának szokásos módja az állagsérelem okozása, a dolog megrövidítése, darabolása. Ez a magatartás nem nyújt alapot a dolog elleni erőszak megállapítására. A BH 1990/90. valamint az 1992/3. számú jogesetekben nem állapította meg a bíróság a dolog elleni erőszakkal való elkövetést, amikor a vádlott a még a kábeldobon lévő - felhasználatlan - rézkábelt az eltulajdonítás érdekében lefűrészelte, tekintve, hogy a rézkábel szokásos felhasználási módja, hogy abból a szükséges méretű darabot levágják. A betonvas felhasználásának, szállításának rendszerinti, és rendeltetésszerű módja pedig a kábelhez hasonlóan a feldarabolás. A vádlott cselekménye ezért helyesen a Btk. 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő lopás büntettének - a Btk. 16.§. szerinti - kísérlete.

A vádlott vesztegetési cselekményének minősítésekor tévesen helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a biztonsági őr a biztonsági cégnek

önálló intézkedésre jogosult dolgozója volt, ebből következően a vádlott vesztegetési cselekménye a Btk. 254.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntettének minősül. A biztonsági őr tevékenységét az iratoknál fellelhető (nyomozati iratok 61. oldal) őrutasítás szabályozta, amely nem tartalmaz olyan adatot, amelyből az önálló intézkedésre jogosultság megállapítható volna. Önmagában annak rögzítése, hogy a biztonsági szolgálatot teljesítő személy jogosult a tetten ért elkövetőt elfogni, a helyszínen visszatartani, nem jelent önálló intézkedésre jogosultságot, tekintve, hogy ez minden állampolgárt megillet. Az önálló intézkedésre jogosult személyek körébe alapvetően azon személyek tartoznak, akik az adott gazdálkodó szerv működésével kapcsolatban, illetve a szervezettel kapcsolatba kerülő személyek jogait, érdekeit érintő lényeges kérdésekben bírnak döntési jogkörrel. A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a vádlott vesztegetési cselekményét a Btk. 254.§ (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő vesztegetés vétségének minősítette.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel, azonban további nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő a jelentős időmúlás. A megváltozott minősítésekre, és az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős enyhítése volt indokolt. A vádlott személyi körülményeire, valamint arra figyelemmel, hogy a cselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb idő alatt a vádlott tartózkodott az újabb bűnelkövetéstől, reálisan feltehető, hogy rövidebb próbaidő alkalmazása is elegendő a büntetési célok eléréshez. A Fővárosi Ítéltábla ezért a felfüggesztés próbaidéjét a törvényi minimumra csökkentette.

A fentebb részletezettek szerint a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2008. évi február hó 5. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lassó Gábor s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.68/2006/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.170/2007/6. számú ítéletével a vádlott tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év február hó 5. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő